

Sygn. akt II K 51/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Elku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: **SSR Michał Dźwilewski**

Protokolant: **st. sekr. sąd. Andrzej Jakubik**

w obecności oskarżyciela publicznego **K. K. z Urzędu Celnego w O.**

po rozpoznaniu dnia 10.04.2014r.

sprawy:

Z. J. (1)

urodz. (...) w K.

syna T. i A. z d. D.

oskarżonego o to, że:

w dniu 12 lipca 2013r. w E. w pomieszczeniach garażu przy ul. (...) (...) oraz w miejscowości (...) (...) w pomieszczeniach garażu i mieszkalnych przechowywał wyroby akcyzowe importowane bez uprzedniego oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy, bez przedstawienia organowi celnemu oraz nieoznaczone jednostkową ceną detaliczną w postaci: 52596 sztuk papierosów różnych marek pakowanych w paczki po 20 szt. i luzem oraz 184,5 litra spirytusu o mocy 96% w butelkach o różnej pojemności, od którego to towaru należne było cło w kwocie 1613,00 zł, podatek akcyzowy w kwocie 45683,00 zł i podatek VAT w kwocie 9502,00 zł,

tj. o czyn z art. 54 § 1 i 2 kks w zb. z art. 65 § 1 i 3 kks w zb. z art. 91 § 1 i 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

I. oskarżonego Z. J. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia i za to, na podstawie art. 54 § 1 i 2 kks w zb. z art. 65 § 1 i 3 kks w zb. z art. 91 § 1 i 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks skazuje go, a na podstawie art. 65 § 3 kks w zw. z art. 7 § 2 kks w zw. z art. 23 § 1 i 3 kks wymierza mu karę grzywny w wymiarze 220 (dwustu dwudziestu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 60,- (sześćdziesięciu) zł,

II. na podstawie art. 30 § 2 kks w zw. z art. 29 pkt 1, 3 i 4 kks w zw. z art. 31 § 5 i 6 kks orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych Nr II na k. 110 pod poz. 1-13 i zarządza ich zniszczenie,

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i obciąża nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II W 970/13

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 lipca 2013r. funkcjonariusze KPP E., w ramach uzyskanych informacji o przechowywaniu wyrobów akcyzowych nieoznakowanych polskimi znakami akcyzy, dokonali przeszukania garażu należącego do T. J., a użytkowanego przez syna Z. J. (1) oraz pomieszczenia gospodarczego i mieszkalnego Z. J. (1). W toku czynności ujawnili łącznie wyroby nie posiadające polskich znaków akcyzy: 52596 sztuk papierosów różnych marek pakowanych w paczki po 20 sztuk i luzem oraz 184,5 litra spirytusu o mocy 96% w butelkach o różnej pojemności. Należne w tym wypadku cło wynosiło 1.613 zł, podatek akcyzowy - 45.683 zł i podatek VAT - 9.502,00 zł. W/w towar w całości należał do Z. J. (1).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- wyjaśnień oskarżonego – 125, 22-24, 75-77, 84-86, 105-107,
- zeznań świadków: M. F. – k. 38-39, R. J. – k. 41-42,
- protokołu przeszukania – k. 7-10, 14-15, 26-28,
- wyliczenia – k. 16, 17, 18, 19, 66, 67, 68, 96-98
- protokołu oględzin – k. 35,
- dowodów rzeczowych wg wykazu – k. 37, 110.

Oskarżony Z. J. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że faktycznie przechowywał zatrzymane wyroby tytoniowe i alkoholowe bez znaków akcyzy. Papierosy otrzymywał od obywateli narodowości rosyjskiej, zaś alkohol kupował w celu użycia go jako rozcieńczalnik do farb.

W świetle treści art. 54 § 1 i 2 kk, art. 65 § 1 i 3 kks oraz art. 91 § 1 i 4 kks, pełne przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu występku, wspólnie z bezspornymi i jednoznacznymi w wymowie dowodami uzupełniającymi w postaci protokołów przeszukania wraz wykazem zatrzymanych dowodów rzeczowych, protokołu oględzin, a także zeznań funkcjonariuszy policji dokonujących czynności przeszukania, popełnienie przez oskarżonego przypisanego mu czynu nie budzi wątpliwości. Bezspornym jest bowiem, że w dniu przeszukania Z. J. (1) posiadał wyroby tytoniowe i alkoholowe o wskazanej w akcie oskarżenia ilości, które nie były opatrzone polskimi znakami akcyzy stanowiącymi dowód opłacenia, obligatoryjnego w tym wypadku, podatku akcyzowego, a w konsekwencji też podatku VAT. Przeznaczenie w/w wyrobów, czy to konsumpcyjne, czy to przemysłowe, nie ma w tym wypadku żadnego znaczenia.

Zgodnie z art. 65 § 1 i 3 kks kto nabywa, przechowuje, przewozi, przesyła lub przenosi wyroby akcyzowe stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63, art. 64 lub art. 73 lub pomaga w ich zbyciu albo te wyroby akcyzowe przyjmuje lub pomaga w ich ukryciu, a kwota podatku narażonego na uszczuplenie jest małej wartości, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.

Zgodnie z art. 91 § 1 i 4 kks kto nabywa, przechowuje, przewozi, przesyła lub przenosi towar stanowiący przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 86-90 § 1, lub pomaga w jego zbyciu albo ten towar przyjmuje lub pomaga w jego ukryciu, a kwota należności celnej lub wartość towaru w obrocie z zagranicą, co do którego istnieje reglamentacja pozataryfowa, nie przekracza ustawowego progu, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1 lub 2 podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.

W/w przepisy opisują występki paserstwa celno-akcyzowego (idealny zbieg przestępstwa i wykroczenia skarbowego), które zostaje popełnione w chwili każdego wejścia w posiadanie (nabycia, przechowania, przyjęcia, przewożenia, przenoszenia, przesyłania) wyrobów nieobciążonych podatkiem akcyzowym. Zważywszy na ilość zabezpieczonego towaru, słusznie też przypisano oskarżonemu umyślną formę paserstwa.

Z kolei konsekwencją przechowywania towaru nieoznakowanego polskimi znakami akcyzy jest uprzednie uchylenie się od opodatkowania podatkiem VAT, albowiem dług celny powstaje z chwilą nielegalnego wprowadzenia towaru na obszar UE, a podatnikiem jest osoba, która dokonała nielegalnego wprowadzenia, ale też osoba, która nabyła lub posiada taki towar i która w chwili jego nabycia lub wejścia w posiadanie wiedziała lub powinna była wiedzieć, że jest to towar wprowadzony nielegalnie (art. 54 § 1 i 3 kks). Ta ostanía przesłanka odpowiedzialności z art. 54 kks nie budzi w realiach niniejszej sprawy żadnych wątpliwości.

A zatem kwalifikację prawną zaproponowaną przez oskarżyciela należało uznać za pełną i odpowiadającą inkryminowanemu zachowaniu Z. J. (1)

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał Z. J. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to, na podstawie art. 54 § 1 i 2 kks w zb. z art. 65 § 1 i 3 kks w zb. z art. 91 § 1 i 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks skazał go, a na podstawie art. 65 § 3 kks w zw. z art. 7 § 2 kks w zw. z art. 23 § 1 i 3 kks wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 220 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 60 zł. Na podstawie art. 30 § 2 kks w zw. z art. 29 pkt 1, 3 i 4 kks w zw. z art. 31 § 5 i 6 kks orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych Nr II na k. 110 pod poz. 1-13 i zarządził ich zniszczenie. Sąd orzekł też o kosztach sądowych, od uiszczenia których zwolnił oskarżonego.

W warunkach art. 23 § 3 kks (48 § 4 kks) zaproponowana przez oskarżyciela dolegliwość razi nieproporcjonalną surowością. Podstawowe cel stawiany przed karą w postaci zindywidualizowanej odpłaty za inkryminowanie zachowanie zapobiegającej powrotowi do przestępstwa jest przeciwieństwem każdorazowo determinowanej jej skutecznością. Innymi słowy, kara winna być nie tylko proporcjonalnie dolegliwa, ale przede wszystkim możliwa do wykonania, albowiem miarą surowości kary nie jest jej ilościowy wymiar, tylko nieuchronność. Kara winna zatem stanowić subsumcję takiej odpłaty za czyn, która gwarantuje brak powrotu do przestępstwa. Zbyt surowy wymiar kary grzywny zasadniczo prowadzi natomiast do sytuacji, w której sprawca a priori zakłada, że jej nie uiszczy, co kończy się zamianą kary grzywny na karę izolacyjną, która z kolei częstokroć – z różnych powodów zostaje odraczana. Tylko zatem dolegliwość, która bezpośrednio i natychmiast dotknie oskarżonego w odczuwalny sposób, ma szansę zmienić jego sposób postępowania. Dlatego za zupełnie mylną należy uznać praktykę polegającą na automatycznym powiązaniu jej wysokości z wymiarem podatku narażonego na uszczuplenie. Analiza stanu majątkowo – osobistego oskarżonego wskazuje, że orzeczona na podstawie art. 23 § 1 i 3 kks kwota 13.200 zł tytułem grzywny będzie wystarczająca dla osiągnięcia celów stawianych przed karą. Pomijając bowiem stan nieruchomości (w areale przekraczającym 25 ha, ale widniejących jako przedmiot współwłasności; dwa mieszkania, ale w których zamieszkuje rodzina w/w), wysokość rzeczywistych dochodów oskarżonego przedstawia się na tyle znikomą, że niemal pewnym jest, że przyjęta kwota grzywny będzie istotnie obciążająca. Teza ta jest tym bardziej uzasadniona w kontekście orzeczonego przepadku (pkt II wyroku), który fiskalnie obciąża oskarżonego. Wysokość zaproponowanej dolegliwości finansowej nie pozostaje w bezpośrednim związku normatywnym z uprzednią karalnością za przestępstwo skarbowe (vide k. 53-54), albowiem w tym wypadku decydującą rolę odgrywają przesłanki określone w art. 23 § 3 kks (48 § 4 kks). Takiego związku można co najwyżej upatrywać w ramach orzeczenia dolegliwości o charakterze izolacyjnym. Jeżeli jednak popełniony przez oskarżonego czyn jest zagrożony wyłącznie karą grzywny (co oznacza niższą szkodliwość społeczną), to żądanej kary grzywny nie należy sztucznie podwyższać jako swoistej rekompensaty niemożności orzeczenia kary innego rodzaju.

Dlatego, nie deprecjonując konieczności zastosowania określonej dolegliwości finansowej wobec Z. J. (1) popełniającego umyślny występki, jej wymiar wystarczający do osiągnięcia pożądaných rezultatów w świadomości prawnej oskarżonego nie musi bynajmniej być na tyle surowy, aby skutkował zastępczymi karami o zdecydowanie surowszych konsekwencjach. Kara grzywny w wymiarze określonym w wyroku jest z tego punktu widzenia, zdaniem Sądu, absolutnie wystarczająca.

I właśnie sytuacja materialna oskarżonego uprawniała do orzeczenia o kosztach sądowych na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dn. 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późn. zm.) i art. 624 § 1 kpk.